

LA CAMPANA DE GRACIA.

DÓNARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Milà, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

ECOS DE MADRIT.

Quan la Justicia dorm, la Prempsa vetlla.

Allá ahont menos se pensa, salta un reformista.

LO QUE PASSA A OLOT.

O

on Joan Deu, l'infatigable defensor de Olot en l'última guerra carlista, està sufrint actualment no sols l'animadversió i la mala voluntat del clero de aquella comarca, y això s'comprén, perque 'ls odys clericals son implacables, sinó ademés una gravissima falta de consideració per part del Ajuntament de aquella vila, lo qual es més trist, per quant la indicadacorporació està composta d'elements que passan per liberals y fins conta ab una minoria tinguda per republicana.

Per compendre lo que succeix a Olot, es precis fer una mica de història.

Lo Sr. Deu va contreure matrimoni en lo mes de maig del any corrent, y al pendre estat, seguint los impulsos de la seva conciencia, va prescindir de la intervenció de la Iglesia, casantse civilment. Es precis consignar que fou aquest lo primer matrimoni civil celebrat allí, per compendre l'furor del clero; perque jay! si la moda arribés a cundir; prompte s'estroncaria una font de emoluments y recursos, y 'l Sr. Deu es una figura massa visible perque puga perdonàrseli aquesta treta.

Desde aquell instant va desencadenar-se una guerra sorda, artera y miserable contra 'l nostre amich: una guerra de capellá. Res de bescantar-lo desde la trona, perque ja saben ells que 'l Sr. Deu té suficient energia per no permetre certas agressions. La campanya se realisa secretament y desde 'l confessionari, se tira la pedra y s'amaga la mà. Aixis, per exemple, un dia 'l senyor Deu se queda sense mossos en la seva casa de camp. Un altre dia se 'n hi va 'l pastor, y ell en persona ha de treure 'l remat à pasturar perque no se li mori de fam dintre del corral. Contracta dependents nous y als tres-o quatre dies reb avis de que no podrán anarhi; y altres fets per aquest istil.

Se tracta de aislar al valent defensor de Olot com als apesats o als hereujos en l'edat mitja; pero 'l Sr. Deu no s'queixa, nó, de aquesta guerra de mal genero que afecta als seus interessos y à la tranquilitat de la seva família y hasta en cert modo tracta de atentar à la seva honra: té prou energia per resistir semblants atacs, y no li falta intellegencia per considerar qu'en totas las guerras, s'igan del caracter que vulguin, arriba per si l' hora de las repressalias. Que no ho perdi de vista 'l clero de Olot, al procedir ab tanta desleialtat, y ab tanta cobardia.

Pero hi ha alguna cosa més que tot això, y aquesta eau de plé baix la jurisdicció del Ajuntament de Olot.

Es lo senyor Deu comandant de la companyia de bombers de aquella vila, composta de cent individuos, qual companyia està baix la dependencia del Ajuntament, sent d'ella jefe nato l'arcade constitucional. La companyia de bombers conta ab una xaranga, quals individuos, com à bombers y com à músichs, han rebut lo nombramiento de la Corporació municipal. Donchs bê, 'l dia del casament del Sr. Deu, la xaranga dels bombers, tributant una mostra de consideració y deferència al seu digne comandant, va donarli una serenata. Una serenata à 'n en Deu! 'A un home que 's casa civilment!... Horror!...

Desde aquell instant ha quedat tancada 'l iglesia als músichs dels bombers, y se 'ls prohibeix pendre part en cap acte religiós. A alguns d'ells qu' estavan contraccats lo dia del Corpus, no se 'ls va permetre l'entrada, com si desde la ditxosa serenata, estiguessin excomunicats.

Y ara, senyors, tem un parentessis. Si té de haverhi una llei de castas: si 'ls músichs que han sigut bons per donar una serenata à un jefe seu que 's casa civilment, no son bons ab tal motiu, per prestar los seus serveys als que tenen lo monopolio del matrimoni canònic i volen dirme, qu' succeiria, si demà, per exemple, 's calava foch à la iglesia ó à la rectoria, y 'ls bombers, segunt las doctrinas exclusivistas del rector de Olot, se c'usessin de brassos y diguessin: «No 's cansin à cridarnos, no volém venir, nosaltres no som de la parroquia?» Repeteixo: qu' succeiria si procedissen en aquesta forma?

Hi hauria un desoi i veritat? Y seria just. Y hi hauria dret à dirigirlos càrrechs gravissims... Per qu' desde quan à una persona se 'l hi ha de impedir l'exercici de la seva professió, à titul de que professa tals o qual ideas ó de qu' està baix la dependencia de tal o qual persona? Estariam frescos si en tot predominaven aquelles pràcticas socials y si fos aquesta la germandat cristiana! -

Pero en lo cas present la pública bofetada del rector

dirigida al Sr. Deu, anava á caure sobre las galtes del president de la corporació municipal, jefe nato, com hem dit, del cos de bombers. Aixis va procurar ferli entendre 'l Sr. Deu reclamantli amparo en favor dels subordinats de tots dos. L'Ajuntament estava en lo cas de no permetre una falta de consideració tan grave.

«Y qu' va ter 'l Arcalde?»

Se parla per Olot de una entrevista oficiosa ab lo rector, en la qual aquest li manifestá: «que realment havia prohibit que cap-músich de la xaranga dels bombers toqués à 'l iglesia, per haver tocat en un acte civil, que això ho feya de acort ab lo bisbe, y que si 'ls seus amichs traballavan perque alguns bombers se sortissen de la companyia, ho feyan pel seu propi compte y sense qu' ell ho hagués ordenat.» Afegí ademés «que no hi havia rahò perque 'ls bombers tinguessin una xaranga, que lo millor seria suprimirla, perque si tornavan à tocar en cap més acte civil, se oficiaría als pàrrocos del districte judicial, que s' abstinguessen de contractarlos en cap festa major.»

L'arcalde, com lo més humil escolanet, va dir amen à tot, y considerant que una cosa son los bombers y un'altra 'ls músichs; y tenint en compte que l' insult del rector va dirigit als músichs com a músichs y no com a bombers; y fent notar que la xaranga, després de tot, no es necessaria al bon servey del cos, accordà junt ab l'Ajuntament que no hi ha lloch à pendre cap resolució sobre un fet «que no tiende à zaherir lo más minimò al benemèrito cuerpo de bomberos de su digno mando, ni à la corporació que me honro en presidir.»

Lo qual easi val tan com dir:—Senyor rector, tiri al dret y no repari en medis. Si, com à liberals que 'ns dihem, no podém estar al seu costat per alentarlo à cara descuberta, conti ab la nostra neutralitat y hasta ab las nostras simpatias. Si 'ns bofeteja qu' dimontri! 'ns farém compte que l' han nombrat bisbe y que 'ns confirma, y encare será més honros per vosté. Renyir ab vosté? May de la vida. Nosaltres serém tan liberals com vulguin; pero no volém disgustos. No 'n seríam poch de tontos, que per injuria més ó menos, haguessem de imitar als liberals de 1873, que com aquest gat de 'n Joan Deu, exposavan la vida cent vegadas cada dia y tiravan los interessos per la finestra, en defensa de la causa liberal!...

Jo no diré que l'Ajuntament de Olot usi aquest llenuguatge; pero si que aquest sembla despéndre's de la seva conducta incomprendible y la menos aproposit per alentir los sentiments anti-carlistas de aquella comarca tan castigada pel fanatisme religiós.

En una paraula: la CAMPANA DE GRACIA espera encare un remey per part dels que tal vegada no han comprés prou clarament la trascendència de aquesta indigna campanya clerical.

Mes si perseveran en la seva equivoca conducta, tindrem lo sentiment de declarar que no, es aquest lo procedir que ha de observar una corporació que 's diu liberal ab un home que 's diu Joan Deu.

P. K.

A familia Silvela pot posar una barberia ab la seguretat de tenir sempre molta feyna.

D. Manuel Silvela, autor de unes declaracions fetas desde Paris en que augura llarchs días de poder al partit fusionista, es l'encarregat de remullar y ensabonar, y deixar als sagastins més tous que un guant.

Y 'l seu geimá D. Francisco, autor del discurs de Córdoba, posant als pobres fusionistes com un drap brut, ab l'excusa d'afeitarlos s'encarrega de arrancarlos la pell.

Perque de discursos ferossos, implacables, demagògichs, com lo del almibarbat personatje conservador, no se 'n pronuncian gayres.

En ell apareixen barrejats en Montero Rios ab en Milian Astray; en Sagasta ab en Zabalza.

En ell en fi s'hi llegeixen párrafos del tenor següent: «Lo Sr. Sagasta entreté al país ab somnis tan desatinats com los viatges y projectes dels tisichs d'últim grau, y 'ns fa la broma pesada d' estar discutint tres mesos seguits ab tota formalitat lo servey militar universal y obligatori, ab un govern que no té medis administratius pera fer obligatoris ni 'ls presidis à aquells penats que contan ab recursos pera tenir abono de tendido.»

¡Això son arts del infern, això es posar en un brete...

Això es afeytà 'l govern ab navaja... de Albacete!

A París hi ha hagut alguns desordres, promoguts pels anarquistas aprofitant la huelga dels carreteres y dels mossofs de restaurant.

A pesar de que l' aspecte de alguus carrers era impotent en especial lo dia del enterro del general comunista Eudes, las autoritats no van fer us de las tropas, bastantlos l'intervenció de la policia.

Que aprenquin en la conducta del govern republicà francés los autors de las desgracias de Rio Tinto.

D. Joan Mañé y Flaquer fa la següent pintura de la justicia espanyola:

«Es cosa corrent que 'ls diputats intervinguin en lo nombrament y ascens dels jutjes y magistrats; y 's parla com de la cosa més natural de que 'l cacich cuidi de que 's recomani al jutje tal ó qual assumptu criminal ó civil. Y com dona la casualitat de que alguna vegada 'ls fallos resultan conformes à la recomenació, de aqui que 'l vulgo sospiti de la equitat de las sentencias per allò de que «qui disposa del jutjes, disposa dels fallos.»

Aquestas reflexions fetas per un conservador, com don Joan Mañé, tenen un valor extraordinari.

Si las personas que això escriuen tinguessin verdader amor à la veritat y à la justicia, teixirian una corona à 'n en Salmerón, l'únic ministre que hi ha hagut à Espanya, que va proclamar y sostener de la manera més absoluta la independència del poder judicial.

Y això en temps de aquella tan bescantada república del any 73!

Llegeixo:

«Noticias de Serbia diuben que 'l rey Milà esta furios y que ha manat posar pres al seu fill de 12 anys, per haver pronunciad en la seva presencia 'l nom de la reyna Natalia.»

Y, donchs qu' fan las grans potencias? Quan en un barri hi ha un boig, se 'l tanca; quan hi ha un vehí escandalós, se 'l obliga à mudar de casa.

Ha terminat ja 'l sumari de la famosa causa del carrer de Fuencarral, y segons testimoni de alguns periódichs de Madrid, resulta d'ell un embull de cent mil dinonis.

Lo jutgat instructor no ha discernit res: ha recullit las versions més contradictorias, y las entrega à la Audiencia perque s'entretinga.

Pero tothom suposa que del judici oral ne sortiran sorpresas inesperades.

Es molt probable.

De totes maneras es laudable 'l zel desplegat per alguns periódichs.

Quan se tractava de amagar qu' en Varela sortia de la presó, ells van demostrarlo à forsa de activitat y de inteligença, de una manera evident y que no dona lloch a dubtes.

Avuy que 'l crim se presenta encare rodejat de cert misteri, 'ls mateixos periódichs, cedint a los corrents de la opinió, han demandat pendre part en causa, y es probable que lo que avuy permaneix fosch s'ilumini, y que lo que està amagat se descobreixi.

Aixis, això s'ha de fer: costi lo que costi y caygi qui caygi.

Sembia que dias endarrera tractaven de impedir l'exercici de la seva industria als camàlichs que se situen en las inmediacions del ferro-carril del Nort. També 's diu que 's intenta impedir que se situin en lo Plà de la Boqueria y altres sitis, y qu' estiguin parats, à disposició del públic que necessita 'ls seus serveys.

¡Qué volen ferhi! Son honrats pares de familia, que viuen del seu treball, y això 'ls fa antipàtichs als ulls dels agents de l'autoritat.

Si 's dediquessin à tarugistas ó à escurar butxacars, llavors tal vegada se 'ls tindrian las degudas consideracions.

Tothom sab que D. Amadeo de Saboya, com a fill de Victor Manuel, està excomunitat per tots quatre costats.

Viudo fa temps de la virtuosa D. Maria de las Victorias, ha tingut à bè tornarse à casar ab una neboda, y com à tal ha hagut de acudir al Papa, en demanda de dispensa.

—Per supuesto—dirán vostes—tractantse de un personatje excomunitat, ¿lo Papa se 'l haurà tret davant ab un rebuso?

—No senyors, lo Papa li ha concedit la dispensa.

Un catòlic:

—La nostra religió es la del perdó de las injurias.

Un curiós:

—¿Y quan li ha costat aquesta dispensa à D. Amadeo de Saboya?

Un que n' està enterat:

—Res, una triolera, 20,000 duros.

Sobre allò de las injurias

lo catòlic té rahò:

ab vint mil duros de mòmium
se pot comprar molt sabò.

A Baviera s'han celebrat las festas del centenari, las quals han terminat à cops de puny entre bavaros y prussians.

Ara ha arribat l' hora d' exercir lo seu esperit de caritat.

Per reconstruir la famosa catedral se creuen necessaris uns 150,000 duros.

Suposant que á Espanya hi ha mes de cent cinquanta mil capellans, encare no 'ls ha de sortir á nap per barba.

¡Y cuydado que l' estat de aquell grandiós temple es molt trist, tant que l' dia que plougi l' ayuga del cel entrará á dintre!

¡Conque... aquí te quiero ver, barret de teula!

A mí que no m' ho expliquin; en Llauder, per guanyar-se l' carinyo y la bona voluntat de 'n Carlets li haurá donat polvos de seguir.

Perque mirin qu' es alló de dominarlo, de domesticarlo, de fer d' ell tot lo que li dona la gana.

En Llauder se 'n va á Madrid á fundar un nou periódich, y en Carlets l' autorisa perque l' nou periódich de don Lluís Maria, siga l' órgano oficial, genuí y reconegut de tota la carlinalla.

En Llauder li demana per ser gefe del partit, y en Carlets li respon sense vacilar:

—Concedido!

¿Cóm se las haurá compostas en Llauder pera guanyarli l' cor, per seduirlo, per engrescarlo fins a tal extrém?

* * *
Aquesta mateixa pregunta feya l' altre dia á un nòcedali, y si 'm prometen la reserva, 'ls daré compte de la resposta que va donarme.

—En Llauder, digué, ha sigut sempre molt aficionat á perfumarse. Si vosté ha parlat alguna vegada ab ell ja haurá notat l' olor que fa. Donchs, siga casualitat siga malicia, lo fet es que durant la sèva última estancia á Lourizán, lo periodista catalá va empastifarse tot lo cos de un perfum especial qu' es l' olor preferit de l' húngara predilecta de D. Carlos. ¿Comprén ara las preferencias del Sr. R?...

—Ay dimontri! ¿Donchs digui qu' en Llauder no li va entrar pels ulls?

—No senyor, no, ja ho pot dir per tot arreu: va entrarli pèl nas.

Una nova habilitat de 'n Romero Robledo.
Fins ara era tingut á tot arreu per un gran húsar; en lo successiu serà menester tenirlo també per una exceŀlent llevadora.

D. Paco ha canbiat l' espasa pèl forceps.

* * *
Lo cos electoral de Madrid anava de part.
Y D. Francisco, deixant les deliciosas platjas de San Sebastián, va correr á assistirlo.

Y fruýt de la sèva intervenció en aquësta operació de obstetricia, va neixer com a diputat lo conegut empressari de teatros D. Felip Ducazcal.

Un telegramma ho deya ben clar:
—Con motivo del triunfo del Sr. Ducazcal, los fusionistas están locos de contento.»

Si 'ls fusionistas están boigs, D. Francisco no s' entendrà de feyna, y haurá de deixar l' obstetricia per decírselo exclusivament á la frenopatia.

Malas noticias.

Lo Sr. Ruiz Gómez, director de la Arrendataria de tabacos está gravement malalt.

Si 'ls metges no li entenen la malaltia, jo 'ls faré una indicació, per lo que puga servirlos.

Res: procurin enterarse si l' Sr. Ruiz Gómez consumia tabaco de la casa.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO

1. XARADA.—Com-pri-mi-da.
2. MUDANSA.—Paula-Taula-Maula.
3. TRENCÀ-CLOSCAS.—La pena de mort.
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Escatron.
5. GEROGLÍFICH.—Qui no creu en Déu es ateo.

Han endavatinat las 5 solucions los ciutadans M. Riusec, A. Cánovas, En Mir Alló y P. Papanatas; n' han endavintadas 4 Pep Martra y Quimet Passigollas; 3 Jani Jolup; 2 Crospis y 1 no més R. castellá y Devora Pans.

XARADA.

Es noya tres-prima
y hermosa la Tot,
mes si algú l' estima
serà sols pèl dot.
La Segona-quarta
de rostre xamós,
de cap modo iguala
son mirar hermós.

A. GIBERT.

MUDANSA-ANUNCI.

La acreditada confiteria de

PAU TOT.

100.—Carrer de la Total.—100.

Rebrá semanalment y fresch, l' acreditat formatje de total.

SUTERO FUROR Y C°

TRENCA-CLOSCAS.

LA LLOCA DEL REPOSTER.

Formar ab aquestes lletras lo títul de un drama catalá.

CAPELLÀ PRE-HISTÓRICH

TERS DE SÍLABAS.

... ...

... ...

Primera ratlla vertical y horizontal: planta.—Segona: instrument musical —Tercera: apelatiu que s' aplica á un home massa bo.

R. ROURA.

GEROGLÍFICH.

X

OTI

LOOR

ex

SALDONI DE VALLCARCA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans P. de la Ganyola, Aguilera, E. Barnis, Peret del Roig, L. Solé V., Mar y Na G., Franch Pipipí, Paquito Janí Jolap, En Mir Alló, R. Castellà, Rosa Xala, Tres Milionaris, Ego Sum, Naslet de las Iglesias, A. Cánovas, A. Lavas y Orig, Paret dels Racons, A. Llimer, Terenyina Sarralena, M. Baldú, Delmas, Tajarinda, J. M. Alias, Pep Botella, Font Mataroní, Tres del llas escorredor, Marlí, Figueras, Setneuf y C. Reus: *Lo que 'ns envian no fa per cosa.*

Ciutadans Baldomero F., Bol y Flé, D. Dinamita, Antonet del Corral, J. M. Bernis, Jaume Costa, Camilo Kleks, J. T. Anguila, Crospis y M. Riusec: *Insertarem alguna cosa de lo que 'ns remeten.*

Ciutada Pallaringas: la poesia es incorrecte: la setmana entrant nos farem eco de la noticia que 'ns comunica.—J. A. C. (Vilavicius): No l' entenem prou bè: s' haurá d' explicar més clar.—S. Vendrell: La versificació va bè; pero l' assumptiu es frívola.—E. Vilarel: Encare que l' sonet està bè, no 's atrevim a publicar-lo.—Catalpictic: Es fluix é incorrecte.—A. Rossell: Publicarem los dos últims sonets: los dos primers tenen versos mal acentuats.—Faló: Lo quadret va bè.—Dr. Tranquil: Id. la seva poesia.—Picio, Adam y C.: L' idea es molt gastada.—Ll. Salvador: La fantasia es arrebatable: l' altra poesia no 'ns serveix.—Trull-la: No podem insertarbo.—S. Núñez Bey: Va millor; pero encare té defectes.—Noy de Gelida: La poesia va bè, pero 'ls cantars no 'ns serveixen.—S. Comilla: Gracias per l' envio del article.—A. Rubert: Lo de vosté no 'ns fa 'l pés.—E. Molina: Es massa vert.—M. Badia: Esta molt bén versificat, pero 'no troba que resulta molt ordinari?—Bachiller en arts: No 'ns va prou bè.—M. Gardó: La poesia té poca novedat; lo demés es aprofitable.—M. Riusec: Una mica espurgada podria anar.—Doctor Miquel: Revela bones condicions; pero resulta molt llach y es poch nou.—S. del Palau: Los versos prou estan bè, pero 'y l' idea? La correjida està millor.

J. Ayñé R: Per sa molta extensió no té condicions pèl nostre periódich: si vol pasarlo á recullir pot ferho á la llibreria.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20

Barcelona: Imp. de L'uis Tasso, Arch del Teatro 21 y 22.

SER BUROT NO ES UN EMPLEO — SINÓ UN GUST Y UN GRAN RECREO.

FIELATO
DE
CONSUMOS

Un destapa las botellas
de Champany
per veure si esperit tenen
alemany;

FIELATO
DE
CONSUMOS

Y quan veuen á una dona
pels carrers
la registran, l' escorcollan
y disfrutan de alló mes.